

Gustavo de Arístegui (Madrid, 1963) és el portaveu del PP a la comissió d'Afers Estrangers del Congrés dels Diputats. En l'àmbit diplomàtic, ha ocupat diversos càrrecs a l'ambaixada espanyola de Líbia i a la de Jordània, a més de passar per direccions de la Unió Europea dedicades al Pròxim Orient i a l'Àfrica.

“Barcelona hauria de ser el centre de la política mediterrània”

Quin balanç en feu, de la política exterior del govern espanyol durant aquesta legislatura?

—La política exterior és purament reactiva. No és pot dir que sigui estatista, internacionalista, autonomista ni federalista. És que no és res. La política exterior de l'executiu del senyor Zapatero és inexistent. Només reaccionen tenint en compte interessos immediats. I si en alguna política s'ha de mirar a llarg termini és en política exterior. Això que ha fet Zapatero és inacceptable, perquè ha utilitzat la política exterior com un element de palanca en política interior.

—Amb quin objectiu?

—A Zapatero, el 2004, el van votar 11 milions de persones; d'aquestes, 9 milions eren socialistes. N'hi havia 1,7 milions que estaven més a l'esquerra que el PSOE, a més de 300.000 empenyats amb el govern del PP que es van creure les mentides de Rubalcaba sobre l'11-M. Són gent que van votar perquè Rajoy no fos president. Com poden fidelitzar el vot, els socialistes? D'una banda, presentant l'adversari de centre-dreta com d'extrema dreta. I, d'una altra, fent una política social determinada, i una política exterior per a satisfer aquest sector que és *cool*. Aquestes persones *progres*, collonudes i *guais*. Per això llancen missatges de “joestic amb Castro, amb Morales, amb Chávez”. Amb qui faci falta. Però aquesta *vaina*, com diuen a Veneçuela, té una vida molt curta.

—Com ha influït en la política exterior la topada del rei d'Espanya amb el president de Veneçuela, Hugo Chávez, el “per què no calles”?

—A mi m'agrada anar una mica més enrere i agafar perspectiva. Chávez és un personatge molt, molt, molt complex. No creu en la democràcia, en la separació de poders ni en el dret a la llibertat d'expressió. És una persona

que ha construït una xarxa amb un preu alt del petroli i amb una ideologia populista, fusió perfecta de l'extrema dreta feixista i l'extrema esquerra stalinista que, si la deixes prosperar, és la dictadura perfecta. I l'actitud del govern socialista ha permès que aquesta gran ona, aquest tsunami, s'hagi fet indeturable.

—**De les vostres paraules es dedueix que el rei Joan Carles estava obligat a actuar d'aquella manera...**

—El rei és una espècie de germà gran de tots els caps d'estat que van participar a la cimera iberoamericana. I quan un govern no exerceix la seva obligació és ell qui ha de defensar la dignitat d'un estat. Perquè el rei defensava José María Aznar, però, sobretot, defensava Zapatero. Va demanar a Chávez que callés perquè l'interrompia. Ara bé, el millor de tot és que només una part del chavisme ha vist això com una sortida de to. La resta de l'Amèrica del Sud ho ha agraït. Ho ha vist com un gest d'autoritat que només el rei Joan Carles, amb l'autoritat que li donen els trenta anys de cap d'estat, podia exercir. Si ho hagués fet la presidenta xilena, Michel Bachelet, hi hauria hagut una crisi del sistema.

—**Pel que fa al ministre d'Afers Estrangers, Miguel Ángel Moratinos, se n'ha dit que és molt bon diplomàtic, però un mal ministre...**

—No sé si mai tornaré a ser amic de Moratinos. Espero que sí. Vaig ser-ho molt. Però avui, per les seves pífies i perquè no accepta la crítica, ja no ho sóc. Fins al punt que quan entra al Congrés no em saluda. De totes maneres, Moratinos no és el culpable del desastre de la política exterior. És Zapatero. Moratinos és un executor. Lamentablement, el ministre no influeix en la política exterior.

—**El paper que dóna l'Estatut a Catalunya en política exterior, amb casos com el de la participació dins la UE a través de la delegació espanyola, és positiu en política exterior?**

—L'única experiència dins la UE és la d'Alemanya, i ha estat extraordinàriament negativa. Tant per al conjunt d'Alemanya com per als *lander* que s'asseien al consell. Jo he estat quatre

anys al de Justícia i Interior. Recordo que a cada reunió hi havia un conseller d'un *land* que defensava els altres. Algú pensa que Baviera pot representar Hamburg? Catalunya es refiaria d'una representació de la Rioja? Durant trenta anys, Catalunya va demostrar que té sentit d'estat. Catalunya i els partits catalans, fins ara, han sabut contribuir a l'interès general d'Espanya. En canvi, els governs tripartits han estat ineficaços. Ni tan sols han sabut utilitzar el vincle ideològic amb el govern socialista.

—**Hi ha cap influència concreta del govern d'entesa en la política exterior?**

—Ja els agradaria.

—**Però Josep-Lluís Carod-Rovira, com a vice-president de la Generalitat de Catalunya, té a càrrec seu la política exterior...**

“Moratinos no és el culpable del desastre de la política exterior. És Zapatero. Moratinos és un executor”

—Posaré un exemple. Catalunya és un país de la Mediterrània que forma part d'Espanya. On és la força de Catalunya? En el fet d'ésser sola o en el fet de formar part d'Espanya i Europa? Penso que Catalunya i, concretament, Barcelona, hauria de ser el centre de la política mediterrània i de la Unió Euromediterrània que proposa el president de França, Nicolas Sarkozy. Avui, el sinònim de Mediterrània a Europa és Barcelona. Això ho va entendre molt bé la Generalitat anterior, quan va canviar el nom d'Institut Català de la Mediterrània per Institut Europeu de la Mediterrània. No s'equivocaven. Perquè la vocació natural de Barcelona és ésser universal, europea i mediterrània. Essent basc... sóc nacionalista en poques coses. En els vins i en el menjar, especialment. Però no conec ciutat i rodalia on es mengi millor. Sóc un enamorat de Carme Ruscalleda i de

Santi Santamaria. Essent guipuscoà, costarà d'entendre, però penso que és el millor cuiner d'Espanya. El més brillant, constant i segur. La cuina catalana és un dels grans fars del món. És un espectacle. I això és el que és Barcelona: una ciutat espectacular, que alguns s'entossudeixen a fer provinciana. I no s'hi val.

—**Sigui com sigui, haurem de barallar-nos amb Sarkozy perquè Barcelona sigui centre de la Mediterrània. Perquè sembla que els seus plans no són ben bé aquests...**

—Si el PP guanya les eleccions, no sé si tindrà responsabilitats. Però em barallaré perquè el centre de la política mediterrània d'Europa sigui a Barcelona. M'hi comprometo perquè s'ho mereix. Perquè va néixer allà [la Declaració de Barcelona i Associació Euromediterrània, sorgida d'una conferència interministerial el 1995] i perquè el desè aniversari es va fer allà tot i els fracassos de Zapatero.

—**Deixant de banda la Mediterrània, què n'opineu de la política exterior del govern socialista a la Unió Europea...**

—Es pot analitzar d'acord amb les conseqüències econòmiques. Segons l'últim estudi de contribució, allò que ha de pagar una autonomia o nacionalitat rica de l'estat respecte a allò que pagava quan encara es rebien grans ajudes de Brussel·les és desmesurat. Catalunya n'ha sortit bastant perjudicada. Si tens en compte que, aproximadament, l'ampliació de la UE val uns 180.000 milions d'euros, Espanya en paga el 25%. En termes reals, és deu vegades més que Alemanya. És just?

—**S'hauria de veure què s'ha rebut...**

—No és just. Nosaltres estàvem en un 98 respecte a l'Europa dels quinze i ara estem en un 102. Al pròxim període financer, es descarregarà fiscalment estats molt descontents com ara el Regne Unit. Però nosaltres continuarem tenint problemes estructurals sense resoldre. Regions d'objectiu 1 han passat a ser d'objectiu 2 per estadística, i ja no reben el mateix. I qui paga la caixa comuna? Les regions més riques.

Pere Gendrau
Madrid